

'Een thriller van jewelste, een ware pageturner!'

KARIN SLAUGHTER

GEWORTELD IN HET KWAAD

Ze had het verleden begraven.

Dacht ze...

KAREN DIONNE

KAREN DIONNE

**GEWORTELD
IN HET
KWAAD**

De Fontein

I

NU Rachel

Soms als ik mijn ogen dichtdoe heb ik een geweer in mijn handen. Mijn handen zijn klein, mijn vingers mollig. Ik ben elf. Er is niets bijzonders aan dit specifieke wapen – het is gewoon een Remington –, behalve dat dit het geweer is dat mijn moeder heeft gedood.

In mijn visioen sta ik over mijn moeder heen. Het geweer is op haar borst gericht. Haar mond staat open en haar ogen zijn dicht. Haar borstkas is rood.

Mijn vader komt de gang in rennen. ‘Rachel!’ schreeuwt hij als hij me ziet. Hij laat zich op zijn knieën vallen, trekt mijn moeder in zijn armen en kijkt met een vreemde mengeling van shock en afgrijzen op zijn gezicht naar mij.

Hij blijft mijn moeder een hele poos wiegen, alsof ze een baby is. Alsof ze nog leeft.

Uiteindelijk legt hij haar voorzichtig op het versleten parket en komt langzaam overeind. Hij pakt het geweer uit mijn trillende handen, kijkt me met onpeilbaar verdriet aan en richt het geweer op zichzelf.

Nietes, zegt de gouden wielwebspin vanuit het midden van haar web in een hoek van mijn kamer, waar de werkster nooit komt. Je vader heeft eerst je moeder vermoord en toen zichzelf.

Ik snap niet waarom de spin liegt. Spinnen spreken normaal gesproken altijd de waarheid.

‘Hoe weet je dat?’ kan ik het niet laten te vragen. Zij was er niet bij toen mijn ouders stierven. Ik wel.

De spin kijkt me met acht glanzende ogen ernstig aan. *Ik weet het, zegt ze. We weten het allemaal.*

Haar jonkies scharrelen langs de randen van het web, zo efemeer als stofjes, en knikken instemmend.

Ik wil de spin vertellen dat ze zich vergist, dat ik beter dan wie ook weet wat er is gebeurd op de dag dat mijn ouders overleden en dat ik de gevolgen van mijn jeugdmisdaad beter begrijp dan zij ooit zal kunnen omdat ik er al vijftien jaar mee leef. Iemand doden maakt je kapot. Het verbrijzelt je, breekt je in zo veel minieme stukjes dat niets of niemand je ooit weer in elkaar kan zetten. Vraag maar na bij een willekeurige dronken bestuurder die een voetganger heeft doodgereden, een willekeurige jager die een vriend of zwager voor een hert aanzag en hem doodschoot.

Iedereen die een geladen geweer vasthield toen ze nog te jong was om te voorzien wat er kon gebeuren.

Mijn therapeuten zeggen dat ik een gecompliceerde rouwstoornis heb en beloven me dat het uiteindelijk beter zal gaan. Ze hebben het mis. Het gaat slechter met me.

Ik kan niet slapen, en als ik wel slaap heb ik nachtmerries. Ik heb vaak hoofdpijn en altijd buikpijn. Ik heb heel vaak overwogen zelfmoord te plegen, tot ik besepte dat het een zwaardere straf is om de rest van mijn leven in een inrichting te wonen. Ik eet, ik slaap, ik lees, ik kijk tv, ik ga naar buiten. Ik adem de warme zomperlucht in, voel de zon op mijn huid, luister naar het getsjirp van de vogels en het gezoem van de insecten. Ik kijk naar de bloemen die bloeien en de bladeren die verkleuren en de sneeuw die valt, en bij dat alles zit altijd, altijd, voor in mijn geest en diep in mijn hart

deze verschrikkelijke waarheid: ik ben de reden dat mijn ouders nooit meer zullen zien, ruiken, proeven, lachen of liefhebben. Mijn ouders zijn dood vanwege mij.

De politie bestempelde de dood van mijn ouders als een moord-zelfmoord gepleegd door mijn vader. Alle krantenartikelen die ik heb kunnen vinden zijn het daarmee eens: Peter James Cunningham (45) vermoordde om onduidelijke redenen zijn vrouw, Jennifer Marie Cunningham (43), en toen schoot hij zichzelf dood. Sommigen speculeren dat ik zag dat mijn vader mijn moeder dood-schoot en dat ik daarom van huis wegliep, anderen dat ik de lichamen van mijn ouders vond en daardoor over het randje ging. Ik zou ze meteen hebben verteld dat ik verantwoordelijk was voor hun dood als ik had kunnen praten. Toen ik na drie weken uit mijn catatonische toestand kwam, zorgde ik ervoor dat iedereen die wilde luisteren wist wat ik had gedaan.

Maar tot op de dag van vandaag gelooft niemand me. Zelfs de spin niet.

2

Ik laat de spin bij haar kroost achter en kijk op mijn horloge, een goedkoop plastic ding dat mijn tante Charlotte voor me kocht nadat het vorige horloge dat ze me had gegeven was gestolen, en loop de twee trappen naar de gemeenschappelijke ruimte af. Vanmiddag wordt de originele *Star Trek*-film uitgezonden, en ik heb mijn vriend Scotty beloofd ervoor te zorgen dat niemand de televisie op een andere zender zet. Mijn voetstappen galmen door het lege trappenhuis. Ik draag gympen met klittenbandsluiting; iets anders mag hier niet. De geglazuurde vloertegels zijn gebarsten, sommige ontbreken, en het pleisterwerk op de muren en het plafond bladdert vlokkerig af. Mijn kamer bevindt zich in een van de oudste gebouwen en dateert nog van de opening van de kliniek in 1895, toen die nog het Upper Peninsula Asylum for the Insane heette. De naam Newberry Regional Mental Health Center, zoals het tegenwoordig heet, is beslist beter, maar het is nog steeds wat het is: een van de twee grote psychiatrische ziekenhuizen voor volwassenen in de staat Michigan, dit op het Upper Peninsula en het andere op het Lower. Mensen met mentale aandoeningen komen hierheen om beter te worden, en ongeneeslijk krankzinnigen slijten hier hun dagen. Ik val daar ergens tussenin.

Als ik het trappenhuis uit kom, stuit ik op een muur van geluid. Het is druk in de gang. Patiënten, verpleegkundigen, patiënten met verpleegkundigen die naast hen meelopen; want na een maaltijd kun je boulimiapatiënten niet alleen laten. Broeders, werk-

sters, een dokter in een witte jas. Ik loop vlak langs de muur en hou mijn hoofd omlaag. Ik praat tegen niemand. Niemand praat tegen mij. Mijn therapeuten zeggen altijd dat ik mijn kamergenoten en de anderen in mijn therapiegroep moet leren kennen, maar ik zie er de zin niet van in om vriendschap te sluiten met mensen die toch weer weggaan. Ik navigeer door de glazen gang tussen de slaapzalen en het hoofdgebouw, die op zonnige dagen zo heet wordt als de hel; het is onbreekbaar plexiglas, wat het personeel nieuwe cliënten altijd meteen vertelt.

De gemeenschappelijke ruimte is saai, zoals je ook zou verwachten in een inrichting van honderd jaar oud: vuile beige muren, versleten groene vloertegels, ramen met dikke metalen kozijnen met tussenlijsten zodat niemand eruit kan springen, stoelen van vinyl en banken opgelapt met ducttape, allemaal aan de vloer vastgeschroefd. Het is er ook lawaaiig. De televisie staat veel te hard, zodat het geluid nog te horen is over de gesprekken van bezoekers en patiënten heen, die veel te hard praten zodat ze nog te horen zijn over het lawaai van de televisie heen. En het stinkt er: een mengeling van verschaalde kookluchten en ontsmettingsmiddelen die mijn tante Charlotte deed denken aan de geur van een verpleeghuis, maar dan met de stank van sigarettenrook eroverheen. Bijna iedereen in de kliniek rookt. Sigaretten worden gratis verstrekt; een slimme truc van de tabaksindustrie om ons verslaafd te maken zodat we levenslang klant blijven, of gewoon weer een kalmeringsmiddel in het uitgebreide arsenaal van de kliniek, ik zou het niet weten. Wat we niet mogen hebben zijn aanstekers en lucifers, en ook geen schoenveters, sluitkoordjes, plastic tasje, vuilniszakken en tientallen andere doodgewone maar potentieel dodelijke voorwerpen die mensen die niet in een inrichting wonen dagelijks gebruiken.

Desondanks zijn er sinds ik hier woon twee succesvolle zelf-

moordpogingen geweest. Eén meisje haalde haar wollen trui uit, knoopte er een touw van, bond dat touw om haar nek, gooide het andere eind over een buis langs het plafond van de badkamer, klom op het toilet en stapte eraf. Een ander meisje dronk een fles gootsteenontstopper leeg die ze van een schoonmaakkar had gepikt toen er even niet werd opgelet. De schoonmaakster werd ontslagen. Maar als je nagaat dat minstens de helft van de patiënten hier is omdat ze al eens eerder hebben geprobeerd zelfmoord te plegen of daarmee hebben bedreigd, moet je het personeel toch een schouderklopje geven.

‘Ursa!’ roept Scotty vanaf de andere kant van de zaal als hij me ziet. Hij springt op en wappert met zijn handen. Ik glimlach en zwaai terug. Scotty is een kind in een mannenlichaam, groot en breedgeschouderd, met armen die je zouden kunnen fijnknijpen. Maar vanbinnen is hij zo zacht als een marshmallow. Hij heeft waterige blauwe ogen en vuilblond haar en een mentale leeftijd van ongeveer negen. Scotty is trouwens niet zijn echte naam; ik noem hem alleen maar zo vanwege zijn obsessie met *Star Trek*, net zoals hij mij Ursula noemt vanwege mijn liefde voor beren.

Scotty’s broer Trevor zit ook op de bank. Mijn maag maakt zijn gebruikelijke koprol als ik hem zie. Ik wist natuurlijk dat hij er zou zijn. Hij en ik hebben een afspraak voor een gesprek na de film. Maar ik kan niets doen tegen het effect dat hij op me heeft. Trevor Lehto is achtentwintig, tien jaar jonger dan Scotty en twee jaar ouder dan ik. Vandaag draagt hij een houthakkershemd met opgerolde mouwen, Converse-sneakers en een spijkerbroek. Hij heeft bruin haar en bruine ogen, en een ruige baard die er tegelijkertijd natuurlijk en verzorgd uitziet. Ik heb ook bruin haar en bruine ogen en draag een spijkerbroek met een ruitjeshemd, want dat is zo’n beetje het standaarduniform voor mannen en vrouwen

op het Upper Peninsula, maar Trevor draagt die look op een manier die opvalt. Ik weet vrij zeker dat ik niet de enige in de kliniek ben die verliefd op hem is.

‘Lang geleden,’ zeg ik terwijl ik aan de andere kant van de bank ga zitten, met Scotty tussen ons in. ‘Je ziet er goed uit.’

Ik zeg dat niet alleen maar uit beleefdheid. Trevor heeft een kleurtje van de zon, en aan de pezige spieren in zijn onderarmen te zien is hij fitter dan ooit. Dat krijg je van zes maanden backpacken in het noorden van Patagonië, denk ik.

‘Bedankt. Ik ben net terug. En natuurlijk moest ik als eerste hierheen komen om bij deze knaap langs te gaan.’

Hij stompt zijn broer op de arm. Scotty grijnst en stompt terug. Ik glimlach ook. Scotty’s glimlach is net zo puur en oprecht als zijn hart. Er is niet veel voor nodig om hem gelukkig te maken, en dat is een van de redenen waarom ik graag met hem omga. Sommige mensen denken dat ik alleen maar vriendschap met Scotty heb gesloten om dichterbij Trevor te komen, maar dat is niet waar. Ik begrijp dat onze vriendschap misschien vreemd overkomt, aangezien mijn IQ 120 is en dat van Scotty ongeveer de helft, maar dat is juist een belangrijke reden waarom het zo goed werkt. Scotty accepteert me zoals ik ben en vraagt er niets voor terug. En het allerbelangrijkste, hij stelt geen vragen.

‘Hoe is hij aan dat blauwe oog gekomen?’ vraagt Trevor aan mij. ‘Hij wil het me niet vertellen.’

‘Weet ik niet. Hij vertelt het mij ook niet, en niemand anders wil praten.’

Hoewel het mogelijk is dat Scotty van de trap is gevallen of tegen een deur is gelopen, is de kans groter dat een van de broeders hem heeft geslagen of expres heeft laten struikelen. De meeste broeders hier zijn zo breed als footballspelers, en sommige waren dat ook echt voordat ze een knie- of andere blessure opliepen en

hier belandden. Het loopt onherroepelijk slecht af wanneer je verbitterde, lichamelijke sterke mensen de leiding geeft over een machteloze populatie, en Scotty is een gemakkelijk doelwit. Dit is niet de eerste keer dat hij onverklaarde schrammen of blauwe plekken heeft, en helaas zal het niet de laatste keer zijn. Trevor heeft gezocht naar een fatsoenlijk tehuis in de buurt van Marquette zodat hij een oogje op zijn broer kan houden, maar dat is nog niet gelukt. Niet veel instellingen zijn bereid om een geestelijk beperkte paranoïde schizofreen op te nemen.

‘Thhh,’ sust Scotty als de film begint. Er gaat een voorspelbaar refrein van gekreun en ‘Niet wéér!’ en ‘Zet hem op een andere zender!’ in de zaal op. Daarom had ik eerder vanochtend de televisie al op deze zender gezet en de afstandsbediening gepikt. Ik zet de tv harder en stop de afstandsbediening tussen de kussens van de bank.

De film blijkt een stuk onderhoudender dan ik had verwacht, voornamelijk omdat Scotty op het puntje van zijn stoel zit, naar voren gebogen met zijn handen tussen zijn knieën, en twee uur lang geboeid kijkt, terwijl Trevor en ik achteroverleunen en achter zijn rug om met onze ogen naar elkaar rollen. Een vrouw aan de andere kant van de zaal doet alsof ze een boek leest, maar af en toe kijkt ze nadrukkelijk van mij naar Trevor en weer terug met blikken als dolken, wat me bovenmatig blij maakt.

Zodra de film afgelopen is staat Scotty op. ‘*May the Force be with you,*’ verklaart hij. Voor ieder ander zou het onverstaanbaar zijn: *Muhahfaheehoe*, monotoon uitgesproken met een pijnlijke pauze tussen elk moeizaam uitgesproken woord. Ik kan niet verklaren waarom ik hem kan verstaan, want hij praat alsof hij een mond vol knickers heeft, maar ik kan ook niet verklaren waarom ik de spin begrijp. Ik vertel hem maar niet dat dat een tekstregel is uit *Star Wars*, niet uit *Star Trek*.

‘Twee weken!’ roept Trevor hem na als Scotty zich omdraait en naar zijn kamer in de herenvleugel beent. Scotty antwoordt niet.

Trevor staat op en rekt zich uit. ‘Pff, dat was bar. Ben je klaar om te beginnen, of heb je nog even tijd nodig?’

‘Laten we dit maar doen.’ Ik zou wel een pitstop kunnen gebruiken voordat we beginnen, maar de toiletten op deze verdieping zijn op slot en ik heb geen zin om naar het kantoorje te lopen en de sleutel te halen. Ik laat de afstandsbediening op de bank liggen en volg Trevor naar een lege tafel zo ver mogelijk bij de tv uit de buurt. Toen Trevor belde om te zeggen dat hij had besloten journalistiek te gaan studeren en vroeg of hij me mocht interviewen voor zo’n *Hoe is het nu met?*-vervolgverhaal, besepte ik dat het universum me een geschenk had gegeven. Vijftien jaar lang is het idee dat mijn vader mijn moeder heeft vermoord overeind gebleven. Ik ben de enige die weet dat hij dat niet heeft gedaan. Dit interview is een kans om iets goeds te doen met mijn waardeloze, verspilde leven – mogelijk de enige kans die ik zal krijgen, aangezien de reporters niet bepaald de deur bij me platlopen.

Toch ben ik zenuwachtig. Een verslaggever-in-opleiding vertellen dat ik mijn moeder heb vermoord en hem de waarheid laten publiceren zal ongetwijfeld gevolgen hebben: scepsis en hoon als ze me niet geloven, gevolgd door nog meer therapie, nog meer nachtmerries, nog meer medicijnen; misschien weer onder suïcidebewaking gesteld worden als blijkt dat ik niet tegen de druk opgewassen ben, wat ik níét wil, aangezien ik dan geen seconde alleen zal worden gelaten, niet eens om te plassen. Of als ze me wel geloven een politieonderzoek, naamszuivering voor mijn vader en mogelijk gevangenisstraf voor mij. Nog los van het feit dat Trevor nooit meer op dezelfde manier naar me zal kijken als hij eenmaal weet dat ik mijn moeder heb vermoord. Ik heb al te veel mensen gezien die tijdens groepstherapie hun verhaal spuiden met het idee

dat ze zich dan beter zouden voelen, om vervolgens te ontdekken dat alles duizend keer erger wordt als je je diepste, duisterste geheimen onthult. Als je eenmaal weet dat iemands oom haar verkrachtte terwijl haar stiefvader dat filmde zodat ze de video's konden verkopen op het darkweb, of dat die leuke jongen waar je op je veertiende verliefd op was de eerste zeven jaar van zijn leven geloofde dat hij een meisje was omdat zijn moeder hem zo kleepte en behandelde en dat hij op zijn zestiende nog altijd worstelde met genderissues, of dat de ouders van je nieuwe kamergenote elke hap eten die over haar lippen ging volgden en dat ze urenlang moest sporten in een fitnessruimte die meer op een martelkamer leek als ze ook maar een kwart kilo aankwam, is dat moeilijk weer te vergeten. Ik herinner mezelf eraan dat ik dit wil. Trevor heeft dan misschien om dit interview gevraagd, maar ik ben hier uit eigen keus.

Ik ga zitten. Hij gaat zitten. Ik wacht.

'Is het goed als ik dit opneem?' Zonder op antwoord te wachten, opent hij zijn groene canvas messenger bag en legt een digitale recorder tussen ons op tafel. De tas ziet er nieuw uit.

'Eh, ja. Tuurlijk,' zeg ik, al word ik een beetje weëig bij het idee dat hij straks de deur uit loopt met een opname van ons gesprek. Het was niet gemakkelijk om van een doodsbang elfjarige, zo getraumatiseerd door wat ze had gedaan dat ze niet kon bewegen of praten, te komen naar waar ik nu ben, namelijk... Nou, in elk geval kan ik lopen en praten. Ze hebben me verteld dat ik totaal niet op verbale en lichamelijke stimuli reageerde toen ik hier pas aankwam. Ik weet nog dat ik kon zien en horen, maar tegen de tijd dat ik had bedacht wat ik wilde doen of zeggen leek het gewoon niet meer de moeite waard. Dat klinkt misschien vreemd, maar beter kan ik het niet omschrijven. Ik verveelde me niet, want ik had geen tijdsbesef. Uren voelden als minuten, dagen als uren.

De drie weken dat ik opgesloten zat in een lichaam dat niet meewerkte, met sondevoeding en een katheter, liepen in elkaar door als één onbestendige dag. Ik kon me wel bewegen, maar alleen als iemand het voor me deed; dan bleef ik in die houding totdat ze me weer bewogen, wat waarschijnlijk wel handig uitkwam als ze me moesten verplaatsen tussen mijn rolstoel en mijn bed.

Maar bovenal herinner ik me een overstelpende vermoeidheid die geen kind zou moeten voelen. Af en toe leek zelfs ademen te inspannend. Ik was verloren in een maalstroom van gedachten en herinneringen waar ik geen controle over had: *Ik ben in de wapenkamer. Ik zet het geweer tegen mijn schouder. Ik schiet op de leeuw in de grote kamer. Ik schiet op een zebra en een gazelle. Ik ben een grootwildjager, geen elfjarig meisje dat van alle schepsels evenveel houdt en nog geen vlieg kwaad zou doen. 'Wat doe je?' roept mijn moeder als ze me ziet. 'Leg dat geweer neer!' En dus doe ik dat. Er klinkt een luide knal. Mijn moeder valt neer. Ze staat niet meer op.* Een tafereel dat al vijftien jaar als een filmscène herhaald wordt in mijn hoofd, zonder enige variatie in de details.

Trevor begint met een reeks gemakkelijke vragen die ik eenvoudig pareer: hoe was het als tiener in een inrichting (zo erg als je denkt, en erger dan je je kunt voorstellen); ging ik naar school (ja, we kregen les, maar ik heb mijn diploma niet gehaald omdat ik toch niet van plan ben hier weg te gaan, dus wat voor zin zou dat hebben, al vertel ik hem dat niet); heb ik nog andere vrienden behalve zijn broer (nee, behalve als je de spin meerekent, en mijn relatie met haar een 'vriendschap' noemen is nogal vergezocht aangezien ze me doorlopend tegenspreekt, nog los van het feit dat gouden wielwebspinnen maar ongeveer een jaar leven en ik de tel ben kwijtgeraakt van het aantal generaties waarmee ik vriendschap heb gesloten); wat zou ik willen dat mensen over me wisten dat ze nog niet weten (de perfecte opening om te vertellen dat ik mijn

moeder heb vermoord, maar daarvoor is het nog wat vroeg in het gesprek, dus haal ik alleen mijn schouders op).

Hij verschuift op zijn stoel, wat aangeeft dat hij op het punt staat over te gaan op een ander onderwerp. Ik bereid me voor. Ik ben heel goed in lichaamstaal lezen. Dat moet wel, op een plek als deze.

‘Laten we het even over je vroege jeugd hebben. Vertel eens hoe je leven eruitzag voordat je naar de kliniek kwam.’

Lees verder in *Geworteld in het kwaad*

Eerste druk september 2020

Oorspronkelijke titel *The Wicked Sister*

Oorspronkelijke uitgever G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Random House LLC

Copyright © 2020 by K Dionne Enterprises LLC

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC and Marianne Schönbach Literary Agency.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Trevillion Images/Viktoria Haack

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5244 3

ISBN e-book 978 90 261 5245 0

ISBN luisterboek 978 90 261 5407 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerder verschenen van Karen Dionne:

Dochter van het moeras